

LARS
KEPLER
LOVEC
KRÁLÍKŮ

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

LOVEC KRÁLÍKŮ

LARS KEPLER

LOVEC KRÁLÍKŮ

.....

BRNO 2017

Kaninjägaren

Copyright © Lars Kepler, 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Karolína Kloučková, 2017

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-087-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-088-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-089-9 (Formát MobiPocket)

Je brzy ráno a klidná hladina zátoky se blyští jako leštěná ocel. Všechny luxusní vily stojí zahalené v noční mlze a svit zahradních luceren proniká větvemi a vysokými ploty.

Po cestě podél pobřeží kráčí opilý muž s láhví vína v ruce. Zastaví se u bílého domu s velkými okny s výhledem na zátoku. Velmi opatrně odloží láhev doprostřed cesty, překročí příkop, přeleze železný plot a vstoupí do zahrady.

Vrávoravě pokračuje přes trávník, kymácivě se zastaví a rozhlédne se po velkých oknech, ve kterých se odrážejí světla z verandy, a po temných obrysech nábytku za nimi.

Pokračuje k domu, mávnutím pozdraví půlmetrového porcelánového trpaslíka, obejde zábradlí, vyklopýtá na verandu, upadne na jedno koleno, ale zase se postaví.

Voda v bazénu se leskne jako světlemodrá skleněná tabule.

Muž se nejistě postaví na okraj, rozepne si poklopec a začne do vody močit. Pak se dokolébá k modrému zahradnímu nábytku a pomocí křesla s polštářky i kulatý stůl.

V chladném vzduchu jde z moči pára.

Muž si zapne kalhoty a podívá se za bílým králíkem, který přehopsá po trávníku a nakonec zmizí pod keřem.

S úsměvem se vrací zpátky k domu, mine dveře na verandu, opře se o zábradlí, sejde na trávník, zastaví se a ohlédne.

Jeho zamlžený mozek se pokouší pochopit, co právě viděl.

Jako by na něj pohlédl kdosi oblečený v černém a s podivným tvarem obličeje.

Buď někdo stojí uvnitř temného domu, nebo je venku a pozoruje ho v odrazu v okně.

Z šedivé oblohy se pomalu snášejí drobné dešťové kapky. Matné světlo z okolních domů dosahuje do výšky třiceti metrů nad střechy. Je bezvětří a ozářené kapky tvoří nad celým Djursholmem mlhavou kupoli.

Přímo u Germánské zátoky stojí mohutná vila.

Uvnitř právě kráčí, opatrně jako zvíře, po lakovaných parкетách a dál po perském koberci mladá žena.

Jmenuje se Sofia Stefanssonová.

Napjatě vnímá každý detail.

Na područce pohovky leží černý dálkový ovládač. Někdo ho omotal průhlednou lepicí páskou, aby kryt baterie držel na místě. Na stole jsou patrné stopy od skleniček. Mezi chlupy velkého koberce se zachytila stará náplast.

Podlaha pod Sofií tiše praská, jako by se za ní někdo plížil.

Na podpatcích a svalnatých lýtkách má cákance od vlhkého chodníku. Nohy má ještě pořád silné, ačkoli s fotbalem skončila už před dvěma lety.

Sofia v ruce svírá lahvičku se slzným plynem, aby ji muž, který tu na ni čeká, neviděl. V duchu si opakuje, že si tuto situaci zvolila sama, že má všechno pod kontrolou a že tady chce být.

Muž, který jí přišel otevřít, stojí u okna a sleduje ji chladným pohledem.

Sofia má obličej s mladistvě zakulacenými tvářemi a symetrickými rysy. Je oblečená v modrých šatech na ramínka s řadou knoflíčků na hrudi. Drobný přívěsek ve tvaru srdíčka se jí na řetízku chvěje v jamce nad výstřihem šatů přesně v rytmu zrychleného tepu.

Ví, že se ještě může omluvit, říct, že se necítí dobře a že musí zase odjet. Nejspíš by ho to rozladilo, ale smířil by se s tím.

Muž stojící u křesla na ni pohlédne se smutným hladem v očích a Sofia v břiše pocítí novou vlnu strachu.

Najednou má pocit, jako by se s ním už někdy v minulosti setkala, možná je to některý z vysokých šéfů, který se okolo ní mihl v jednom z dřívějších zaměstnání, nebo snad otec dávného spolužáka.

Sofia se zastaví kousek od něho, usměje se a uvědomí si, jak jí rychle bije srdce. Než bude mít možnost cokoli vyčíst z jeho hlasu a pohybu, hodlá si ponechat odstup.

Na jeho ruce, svírající opěradlo křesla, nejsou patrné žádné známky násilného chování, nehty má upravené a ošoupaný snubní prsten svědčí o mnohaletém manželství.

„Pěkný dům,“ řekne Sofia a odhrne si z tváře uvolněný pramen vlasů.

„Díky,“ odpoví muž a pustí křeslo.

Bude mu nanejvýš padesát, ale pohybuje se s tíživou pochmurností jako starý člověk ve svém starém domově.

„Přijela jste taxíkem?“ zeptá se a ztěžka polkne.

„Ano,“ odpoví Sofia.

Znovu se rozhostí ticho, kyvadlové hodiny v sousedním pokoji odbijí dva zvučné a jasné údery.

Z lilie ve váze se neslyšně sesype oranžovočervený pyl.

Sofia už dávno přišla na to, že ji vzrušují situace se zvláštním sexuálním podtextem. Byla ráda středem pozornosti, užívala si pocit vyvolenosti, ale ještě nikdy se do nikoho doopravdy nezamilovala.

„Neviděli jsme se už někdy?“ zeptá se muže.

„To bych si určitě pamatoval,“ odpoví muž neradostně.

Prošedivělé plavé vlasy má sčesané dozadu. Lhostejný obličej se mu trochu leskne a přes čelo se táhne hluboká vráska.

„Sbíráte umění?“ zeptá se Sofia a kývne směrem ke stěně.

„Umění mě zajímá,“ odpoví muž.

Hledí na ni světlýma očima zpoza kostěných obrouček brýlí. Sofia se odvrátí, nenápadně zastrčí slzný sprej do kabelky a pak přistoupí k velkému obrazu ve zlatém rámu.

Muž ji následuje, zastaví se trochu moc blízko u ní a dýchá nosem. Když zvedne pravou ruku, aby na obraz ukázal, Sofia sebou trhne.

„Devatenácté století... Carl Gustaf Hellqvist,“ vysvětluje jí. „Zemřel mladý, měl těžký život plný bolesti a elektrošoků... ale byl to vynikající umělec.“

„Fascinující,“ odpoví Sofia tiše.

„Taky si myslím,“ řekne muž a vykročí směrem do jídelny.

Sofia ho následuje s děsivým pocitem, že se právě nechává vlákat do pastí. Jako by se otvor za ní zvolna a ospale zavíral, jako by se ozubená kola otáčela a úniková cesta se centimetr po centimetru zužovala.

Rozlehlý pokoj s řadou členěných oken s výhledem na zátoku je vybavený jednobarevnými pohovkami a lesklými skříněmi.

Na kraji oválného jídelního stolu stojí dvě skleničky červeného vína.

„Dáte si skleničku vína?“ zeptá se muž a obrátí se k ní.

„Raději bílé, jestli můžu,“ odpoví Sofia ze strachu, aby se jí nepokusil omámit.

„Šampaňské?“ navrhone on, aniž z ní spustí oči.

„Ano, díky.“

„Samozřejmě že si dáme šampaňské,“ přitaká muž.

Když člověk přijde k někomu úplně cizímu domů, podvědomě se krčí, protože každá místnost může představovat past, každý předmět může posloužit jako zbraň.

Sofia dává přednost hotelovým pokojům, protože tam je větší šance, že by ji někdo zaslechl, kdyby volala o pomoc.

Následuje ho do kuchyně a vtom zaslechne zvláštní vysoko-frekvenční tón. Nedokáže přijít na to, odkud vychází. Zdá se, že muž si ničeho nevšiml, ale Sofia se zastaví a obrátí pohled k temným oknům. Právě se chystá něco říct, když vtom se ozve zvuk, jako když kostka ledu dopadne do skleničky.

„Jste si jistý, že doma nikdo není?“ zeptá se.

Pomyslí si, že kdyby se něco dělo, může rychle skopnout boty a utíkat k domovním dveřím. Nejspíš je mnohem mrštnější než on, a když poběží rovnou a kabát nechá viset na věšáku, bude z domu rychle venku.

Zůstane stát ve dveřích do kuchyně. Muž zatím vytáhne z chladničky láhev šampaňského značky Bollinger. Otevře ji, naplní dvě vysoké úzké skleničky, počká, až pěna klesne, a obě skleničky dolije. Potom k ní přistoupí.

Sofia ochutná víno, vnímá, jak se jí jeho chuť šíří v ústech, a naslouchá tichému praskání bublinek ve skleničce. Něco ji znovu přiměje pohlédnout na řadu kuchyňských oken. Asi nějaké zvíře, pomyslí si. Venku je tma. V odraze vidí kuchyň s jasnými obrysy a mužova záda, hladkou pracovní plochu, stojan s noži a mísu citronů.

Muž znovu zvedne sklenku ke rtům, napije se a lehce roztrěsenou rukou jí pokyne.

„Rozepni si trochu šaty,“ řekne tiše.

Sofia vyprázdní skleničku, všimne si otisku rtěnky na okraji a odloží ji na stůl. Potom jemně vyprostí první knoflíček z drobné dírky.

„Máš podprsenu,“ řekne muž.

„Ano,“ odpoví ona a rozepne si další knoflík.

„Jakou velikost?“

„75 C.“

Muž stojí na místě a s úsměvem ji pozoruje. Sofia se začíná potit.

„Jaké máš kalhotky?“

„Světle modré, hedvábné.“

„Můžu se podívat?“

Sofia zaváhá a muž si toho všimne.

„Omlouvám se,“ řekne okamžitě. „Jdu na to moc rychle? Je to tak?“

„Jenom bychom měli nejdřív vyřídit finanční záležitosti,“ řekne Sofia a snaží se, aby to znělo přirozeně a rozhodně.

„Chápu,“ odpoví muž odměřeně.

„Jenom je lepší začít...“

„Dostaneš zapláceno,“ přeruší ji s lehkým náznakem rozčilení v hlase.

Když je Sofia se svými stálými zákazníky, všechno je většinou jednoduché, někdy dokonce příjemné, ale z nových

zákazníků je pokaždé nervózní. Pomyslí na všechno, co by se mohlo stát, vzpomíná na to, co už zažila, na jistého otce dvou dětí v Täby, který ji kousl do krku a zamkl v garáži.

Má inzerát na *Růžových stránkách* a na *Stockholmskebolky.se*. Téměř všichni, kteří ji osloví, jsou dokonale neseriózní. Většinou používají vulgaritu, slibují skvělý sex a vyhrožují násilím a potrestáním.

Než si Sofia s někým začne opravdu psát, dá na svou intuici. Tento dopis byl dobře napsaný, zcela konkrétní a neurážlivý. Muž si říkal Wille, měl skryté telefonní číslo a bydlel na dobré adrese.

Ve třetím mailu jí sdělil, co by s ní rád dělal a kolik je ochoten zaplatit.

Viděla v tom jasné varování.

Když se to zdá příliš dobré, něco není v pořádku. Výherní losy po světě jen tak nekolují, a i kdyby náhodou ano, je lepší přijít o skvělý obchod než riskovat.

A přesto je teď tady.

Muž se vrátí a podá jí obálku. Sofia peníze rychle přepočítá a schová je do kabelky.

„Je to dost na to, abys ukázala kalhotky?“ zeptá se muž.

Sofia se usměje, jako by to byla samozřejmost, a oběma rukama si lehce vytahovat šaty od kolen nahoru. Lem se s tichým praskáním zachycuje o silonky. Sofia se zastaví a pohlédne na něj.

Nesetkají se pohledem, muž jí jenom zírá mezi nohy a ona váhavě zvedne šaty až k pasu. Pod lesklými světlými silonkami se jako perleť třpytí hedvábné kalhotky.

„Jsi vyholená?“ zeptá se muž trochu chraptivě.

„Používám vosk.“

„Úplně?“

„Ano.“

„To musí bolet,“ opáčí muž zaujatě.

„Dá se na to zvyknout,“ přikývne Sofia.

„Tak je to v životě se spoustou věcí,“ zašeptá Wille.

Sofia spustí šaty zase dolů, a když si je urovnává na stehnech, zároveň si otře pot z dlaní.

Přestože dostala peníze, znovu začíná být nervózní.

Možná je to tou vysokou částkou.

Zaplatil jí pětkrát víc než kterýkoli zákazník před ním.

V mailu tvrdil, že platí dobře za diskrétnost a za své zvláštní přání, ale i tak to bylo moc.

Když jí napsal, co chce dělat, měla pocit, že to nezní nijak zvlášť nebezpečně.

Znala muže s vystrašeným pohledem, který si oblékal spodní prádlo své matky a chtěl, aby ho kopala do rozkroku. Zaplatil jí za to, aby ho pomohla, až bude ležet na podlaže a plakat bolestí, ale nedokázala to. Jenom si vzala peníze a utekla pryč.

„Každého vzrušuje něco jiného,“ řekne Wille s rozpačitým úsměvem. „Nedá se to vynutit... a proto se za to musí zaplatit. Chci říct, že je mi jasné, že to, co budeš dělat, se ti nebude líbit.“

„Je to různé, ale když je muž ohleduplný, můžu si to užít,“ zalže Sofia.

Ve svém inzerátu Sofia samozřejmě slibuje naprostou diskrétnost, ale přece jenom dodržuje určitá bezpečnostní opatření. Má doma diář, do kterého si zapisuje jméno a adresu osoby, s níž se má setkat, aby ji v případě zmizení mohli vystopovat.

A navíc Willeho už jako zákazníka měla Tamara, těsně předtím, než přestala pracovat v eskort servisu, provdala se a přestěhovala se do Göteborgu. Sofia ví, že kdyby Wille Tamaře ublížil, nechala by na fóru pracovníků v erotických službách varování.

„Jen bych ti nerad připadal nechutný a odporný,“ řekne muž a přistoupí k ní o krok blíž. „Jsi neuvěřitelně krásná a mladá... a já vím, jak sám vypadám. Když jsem byl ve tvém věku, taky jsem vypadal dobře, ale...“

„Vypadáš dobře,“ ujistí ho Sofia.

Vzpomene si přitom, kolikrát už slyšela, že prostitutky musí být jako psychologové, ale muži, s nimiž se setkala, většinou neříkali vůbec nic osobního.

„Půjdeme nahoru do ložnice?“ zeptá se lehkým tónem muž, který si říká Wille.

Sofia ho následuje po širokých schodech do horního patra a chce se jí čurat. Měkký koberec je na každém schodu přichycený tenkou měděnou tyčí. Na nablýskaném zábradlí se odráží světlo velkého lustru.

Sofia měla od začátku v plánu přijímat jenom exkluzivní zákazníky, takové, kteří jí zaplatí vysokou částku za celou noc nebo potřebují společnost na cestu nebo večírek.

Za celé tři roky, po které si tímto způsobem přivydělává, měla takových zákazníků asi dvacet, ale většina ostatních chce jenom vykouřit, než se po práci vrátí domů k rodině.

Velké světlé ložnici vévodí mohutná manželská postel s krásným šedým hedvábným prostěradlem.

Na nočním stolku na straně manželky leží román od Leny Anderssonové a dóza drahého krému na ruce. Wille má na nočním stolku iPad s otisky prstů na černé lesklé ploše.

Muž ukáže na černé kožené řemeny, které připravil u sloupků v rozích postele. Sofia vidí, že nejsou právě nové, v záhybech jsou trochu rozpraskané a začíná se z nich odlupovat barva.

Pokoj se dvakrát zachvěje a jako by se s cuknutím roztočil. Sofia na muže pohlédne, ale ten se tváří, jako by nic nepostřehl.

V koutcích úst má zubní pastu nebo zbytek tablety proti pálení žáhy.

Ze schodů se ozve zapraskání, a než se muž obrátí k Sofii, pohlédne směrem do chodby.

„Musím mít jistotu, že až budu chtít, tak mě odpoutáš,“ vysvětluje, zatímco si rozepíná košili. „Musím ti věřit, že se mě nepokusíš okrást nebo jednoduše nezmizíš, když už jsi dostala peníze.“

„Samozřejmě,“ odpoví ona.

Hrudník má porostlý světlými chloupky a je znát, že se snaží zatahovat břicho, když se na něho dívá.

Sofia si pomyslí, že až bude připoutaný, musí ho požádat, aby si mohla odskočit do koupelny. Je přímo vedle ložnice, pootevřenými dveřmi je uvnitř vidět zrcadlo a v jeho odraze sprcha na stěně se zlatou mozaikou.

„Chci, abys mě připoutala a dala sis přitom hezky načas. Nemám rád násilí ani nátlak,“ zdůrazní.

Sofia přikývne a zuje si boty. Když se napřímí, znovu pocítí lehkou závrať. Než si zvedne šaty k pasu, krátce se mu podívá do očí. Látka praská statickou elektřinou. Zasune si palce za vrchní okraj silonek a stáhne je dolů. Svíravý pocit okolo stehen zmizí a tenoučká látka se jí shrne na lýtkách.

„Možná bys chtěla být radši spoutaná ty?“ navrhone muž a usměje se svému zvláštnímu nápadu.

„Ne, díky,“ odpoví ona a začne si rozepínat šaty.

„Je to docela pohodlné,“ zavtipkuje muž a lehce zatahá za jeden z řemenů.

„Takové věci nedělám,“ odpoví Sofia zdvořile.

„Nikdy jsem to obráceně nevyzkoušel... Když to uděláš, dám ti dvakrát tolik.“ Muž se zasměje, jako by ho ta myšlenka překvapila a pobavila.

Nabízí jí víc peněz, než kolik si vydělá za dva měsíce. Ale nechat se spoutat je příliš nebezpečné.

„Co ty na to?“ usmívá se Wille.

„Ne,“ odpoví Sofia a cítí úlevu i lítost.

„Dobře,“ řekne muž a pustí řemen.

Přezka zazvoní o sloupek v čele posteje.

„Chceš, abych se svlékla úplně?“

„Počkej chvílku,“ odpoví a prohlíží si ji podivně pátravým pohledem.

„Nevadí, když si na chvílku odskočím do koupelny?“

„Moment,“ odpoví Wille a zní to, jako by se snažil zklidnit dech.

Sofia pocítí zvláštní chlad na rtech. Když zvedne ruku, aby se dotkla úst, Wille se široce usměje.

Dojde k ní, pevně ji chytí za bradu a plivne jí přímo do obličeje.

„Co to děláš?“ zeptá se Sofia s novým návaem závratí.

Náhle se jí podlomí nohy a ona dosedne na podlahu tak tvrdě, až se kousne do jazyka. Klesne na bok, ústa se jí plní krví a vidí, že se Wille postavil nad ni a rozepíná si poklopec manšestrových kalhot.

Nemá sílu ani popolézt stranou. Položí tvář na podlahu a v prachu pod postelí vidí mrtvou mouchu. Srdce jí buší tak divoce, až jí z toho duní v uších. Musel ji nějak omámit.

„Nedělej to,“ zasípá a zavře oči.

Než Sofia ztratí vědomí, pochopí, že ji ten muž možná zabije, že tento okamžik je možná její poslední.